

Nora Roberts

Publiek geheim

Nora Roberts bij Boekerij:

Het eiland van de drie zusters

- 1. Dansen op lucht*
- 2. Hemel en aarde*
- 3. Spelen met vuur*

De villa

Droomwereld

Het eind van de rivier

Nachtmuziek

De schuilplaats

Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht

Het noorderlicht

De gloed van vuur

Een nieuw begin

Het heetst van de dag

Eerbetoon

Vastberaden

De zoektocht

Vuurdoop

De ooggetuige

Het strandhuis

De schilder

Geliefde illusie

De Ierse trilogie

- 1. Meer dan liefde*
- 2. Gesloten hart*
- 3. Vergeet haar niet*

www.boekerij.nl

ISBN 978-90-225-7416-4
ISBN 978-94-609-2390-6 (e-boek)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Public Secrets*
Vertaling: Floor Houtgever
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & van Gelderen Literair Agentschap.

© 1990 Nora Roberts
© 2015 voor de Nederlandse taal Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn eerste held, mijn vader

PROLOOG

Los Angeles, 1990

Ze ging vol op de rem staan en ramde hard tegen de stoeprand. De radio bleef schetteren. Ze drukte beide handen tegen haar mond om een hysterische lach tegen te houden. Een gouwe ouwe, had de presentator het genoemd. Háár gouwe ouwe. Devastation rockte nog steeds.

Op de een of andere manier bleven haar hersens voldoende functioneren om de kleine dingetjes af te handelen: de motor afzetten, het contactsleuteltje eruit halen, het portier opendoen. Ze stond te trillen in de warmte van de late avond. Eerder gevallen regen en stijgende temperaturen zorgden ervoor dat er mist opsteeg van het trottoir. Ze rende erdoorheen, keek paniekerig links en rechts over haar schouder.

Het donker. Ze was bijna vergeten dat er dingen waren die zich schuilhielden in het donker.

Het geluidsniveau nam toe toen ze de deuren openduwde. Fluorescerende lichten schitterden voor haar ogen. Ze bleef rennen, wist alleen dat ze doodsbang was en dat er iemand, wie dan ook, moest luisteren.

Ze racete de gang door, terwijl haar hart roffelde als een trommel. Tien of meer telefoons rinkelden; stemmen smolten samen en vermengden klachten, uitroepen, vragen. Iemand vloekte in een zachte, aanhoudende stroom. Ze zag de deuren waarop 'Moordzaken' stond en onderdrukte een snik.

Hij zat onderuitgezakt achter zijn bureau, met een voet rustend op een gehavend arrestantenregister, een telefoon tussen zijn schouder en oor geklemd. Een piepschuimen koffiebekertje onderweg naar zijn lippen.

'Help me, alsjeblieft.' Ze stortte in de stoel voor zijn bureau in elkaar. 'Iemand probeert me te vermoorden.'

1

Londen, 1967

De eerste keer dat Emma haar vader ontmoette, was ze bijna drie jaar oud. Ze wist hoe hij eruitzag omdat haar moeder foto's van hem bewaarde, zorgvuldig geknipt uit kranten en glossy's, op elk oppervlak van hun piepklein driekamerflatje. Jane Palmer had de gewoonte haar dochter, Emma, van foto naar foto te dragen die aan de met vochtplekken bezaaide muren hingen of op de stoffige, gebutste meubels lagen en haar dan te vertellen over de fantastische liefdesaffaire die was opgebloeid tussen haar en Brian McAvoy, de leadzanger van de hote rockband Devastation. Hoe meer Jane dronk, des te groter die liefde werd.

Emma begreep maar ten dele wat haar verteld werd. Ze wist dat de man op die foto's belangrijk was, dat hij met zijn band voor de koningin had gespeeld. Ze had geleerd zijn stem te herkennen als zijn nummers op de radio werden afgespeeld, of wanneer haar moeder de 45-toerenplaten die ze verzamelde op de platenspeler legde.

Emma hield van zijn stem en van wat, zou ze later ontdekken, zijn lichte Ierse tongval werd genoemd.

Sommige van de burens mompelden afkeurend over dat arme kleine meisje van boven met een moeder die verknocht was aan de ginfles en vreselijke driftbuien had. Ze hoorden soms Janes schrille vervloeking en Emma's snikkende gejammer. Dan verstrakten hun lippen en werden er veelzeggende blikken uitgewisseld onder de dames die hun vloerkleden stonden uit te kloppen of hun wekelijkse was ophingen.

In de vroege dagen van de zomer van 1967, de *summer of love*, schudden ze hun hoofd als ze het gehuil van het kleine meisje hoorden door de open ramen van de flat van de Palmers. De meesten waren het erover

eens dat Jane Palmer geen kind met zo'n lief gezichtje verdiende, maar ze mompelden er slechts onderling over. Niemand in dat deel van Londen zou er ook maar over hebben gedroomd om iets dergelijks aan de autoriteiten te melden.

Emma begreep termen als 'alcoholisme' en 'emotionele stoornis' natuurlijk niet, maar hoewel ze nog maar drie was, was ze een expert in het peilen van haar moeders stemmingen. Ze wist op welke dagen haar moeder zou lachen en knuffelen, op welke dagen ze zou schelden en slaan. Als de sfeer in de flat uitgesproken bedrukt was, pakte ze haar zwarte speelgoedhond, Charlie, kroop in het kastje onder de gootsteen in de keuken en wachtte in de donkere, vochtige ruimte tot haar moeders driftbui was overgewaaid.

Op sommige dagen was ze niet snel genoeg.

'Stil blijven zitten, Emma.' Jane trok de borstel door Emma's bleekblonde haar. Knarsetandend onderdrukte ze de neiging met de achterkant op de romp van haar dochtertje in te slaan. Ze ging haar geduld niet verliezen vandaag, niet vandaag. 'Ik ga je mooi maken. Je wilt er vandaag toch op z'n mooist uitzien, of niet?'

Het kon Emma niet veel schelen of ze er mooi uitzag, niet als haar moeders borstelstreken haar hoofdhuid pijn deden en het nieuwe roze jurkje jeukte van het stijfsel. Ze bleef zitten wiebelen op de stoel terwijl Jane probeerde haar woeste krullen met een lint in een staart te binden.

'Stilzitten zei ik.' Emma gilte toen Jane haar harde vingers in haar nek zette. 'Niemand houdt van een vies, vuil meisje.' Na twee lange ademtochten ontspande Jane haar greep. Ze wilde het kind geen blauwe plekken bezorgen. Ze hield van haar, echt. En blauwe plekken zouden een heel, heel slechte indruk op Brian maken, als hij ze opmerkte.

Nadat ze haar van de stoel had gesleurd, hield Jane Emma's schouders stevig vast. 'Kijk niet zo nukkig, meisje van me.' Maar ze was tevreden over het resultaat. Emma zag er met haar blonde krullenbos en haar grote blauwe ogen uit als een in de watten gelegd prinsesje. 'Kijk nou eens.' Janes handen waren weer teder en ze draaide Emma om naar de spiegel. 'Zie je er nou niet mooi uit?'

Emma trok een koppig pruilmondje terwijl ze zichzelf bekeek in het vlekkerige glas. Haar stem had het zelfde cockneyaccent als haar moeder en ze sliste een beetje. 'Het jeukt.'

'Een dame moet zich ongemakkelijk voelen als ze wil dat een man

haar mooi vindt.’ Janes eigen corrigerende zwarte korset sneed in haar vlees.

‘Waarom?’

‘Omdat dat de taak van een vrouw is.’ Ze draaide zich om, bekeek zichzelf eerst aan de ene en vervolgens aan de andere kant. De donkerblauwe jurk flatterde haar volle rondingen, deden haar ampele boezem op zijn voordeligst uitkomen. Brian was altijd dol geweest op haar borsten, dacht ze, en ze voelde een snelle golf van seksueel verlangen.

God, niemand had hem daarvoor en daarna ooit geëvenaard in bed. Er zat een honger in hem, een wilde honger die hij zo goed verborg onder zijn coole en brutale uiterlijk. Ze kende hem al van kinds af aan, was meer dan tien jaar af en aan zijn geliefde geweest. Niemand wist beter dan zij waar Brian toe in staat was als hij echt opgewonden was.

Ze stond zichzelf toe te fantaseren, heel even maar, hoe het zou zijn wanneer hij die jurk van haar lijf zou rukken, wanneer zijn ogen over haar heen gleden, als zijn slanke muzikantenvingers het zwartkanten korset loshaakten.

Ze waren goed geweest samen, herinnerde ze zich terwijl ze voelde dat ze vochtig werd. Ze zouden samen weer goed worden.

Zichzelf tot de orde roepend pakte ze de borstel op en streek haar haar glad. Ze had het laatste geld voor boodschappen uitgegeven aan de kapper, die haar steile schouderlange haar in dezelfde kleur had geverfd als dat van Emma. Ze draaide haar hoofd en keek hoe het heen en weer zwiepte. Na vandaag zou ze zich nooit meer zorgen hoeven maken om geld.

Haar lippen waren zorgvuldig heel lichtroze gestift – dezelfde tint die ze had gezien op de lippen van het beroemde model Jane Asher op de cover van de laatste *Vogue*. Zenuwachtig pakte ze haar zwarte eyeliner en bracht wat meer accent aan in beide ooghoeken.

Emma keek gefascineerd naar haar moeder. Vandaag rook ze naar Tigress-parfum in plaats van gin. Aarzelend reikte ze naar de lippenstift. Haar hand werd weggeslagen.

‘Blijf met je tengels van mijn spullen af.’ Ze gaf nog een extra tik op Emma’s vinger. ‘Heb ik niet gezegd dat je nooit aan mijn spullen mag zitten?’

Emma knikte. Haar ogen waren al vochtig.

‘En begin nou niet te janken. Ik wil niet dat je ogen helemaal rood zijn

en je gezicht opgezet, de eerste keer dat hij je ziet. Hij had er al moeten zijn.' Er zat nu een scherp randje aan Janes stem, waardoor Emma voorzichtig buiten haar bereik ging staan. 'Als hij niet gauw komt...' Haar stem stierf weg. Ze overwoog wat haar opties waren, terwijl ze zichzelf bekeek in de spiegel.

Ze was altijd een stevige meid geweest, maar was nooit dik geworden. Goed, haar jurk zat een beetje krap, maar haar lijf drukte er op interessante plekken tegenaan. Mager mocht dan in de mode zijn, maar ze wist dat mannen de voorkeur gaven aan ronde vrouwen met welvingen, als de lichten uitgingen. Ze verdiende al lang genoeg haar geld met haar lichaam om daar zeker van te zijn.

Haar zelfvertrouwen nam toe terwijl ze zo naar zichzelf stond te kijken en ze beeldde zich in dat ze leek op die bleke, nukkig kijkende modellen die tegenwoordig helemaal in waren in Londen. Ze was niet slim genoeg om te zien dat die nieuwe haarkleur haar niet flatterde of dat het kaarsrechte haar de lijnen van haar gezicht hoekig en streng maakte. Ze wilde bij de tijd zijn. Dat had ze altijd gewild.

'Hij geloofde me waarschijnlijk niet. Wilde me niet geloven. Mannen willen hun kinderen nooit.' Ze haalde haar schouders op. Haar vader had haar nooit gewild – niet voor ze borsten begon te krijgen. 'Onthoud dat maar goed, Emma meisje.' Ze nam Emma peinzend op. 'Mannen willen geen baby's. Ze willen een vrouw maar voor één ding, en je zult er gauw genoeg achter komen wat dat is. Als ze daarmee klaar zijn, zijn ze klaar, en dan blijf je achter met een dikke buik en een gebroken hart.'

Ze pakte een sigaret en begon met snelle, schokkerige halen te roken terwijl ze door de kamer ijsbeerde. Ze wou dat het wiet was, heerlijke, kalmerende wiet, maar ze had haar drugsgeld uitgegeven aan Emma's nieuwe jurk. De offers die je moest brengen, als moeder.

'Nou, misschien dat hij je niet wil, maar als hij een blik op je werpt, kan hij niet meer ontkennen dat je van hem bent.' Met haar ogen samengeknepen tegen de rook bekeek ze haar dochter. Ze voelde even bijna iets moederlijks. Beeldschoon was ze zeker, dat kleine mormel, als je haar een beetje optutte. 'Je lijkt verdomme sprekend op 'm, Emma liefde. Volgens de kranten gaat-ie trouwen met die Wilson-slet – oud geld en chique manieren – maar dat zullen we nog wel eens zien. Hij komt wel bij me terug. Ik heb altijd geweten dat hij bij me terug zou komen.' Ze drukte haar sigaret uit in een asbak waar scherfjes af waren en liet hem

daar smeulend liggen. Ze had een borrel nodig – gewoon een slokje gin om haar zenuwen te bedwingen. ‘Ga jij maar op bed zitten,’ beval ze. ‘Gewoon gaan zitten en je mond houden. Als je aan mijn spullen zit, dan zal het je bezuren.’

Ze had twee borrels op voor ze op de deur hoorde kloppen. Haar hart begon te bonzen. Zoals de meeste zuiplappen voelde ze zich aantrekkelijker, had ze het gevoel dat ze de dingen meer onder controle had, als ze eenmaal een slok op had. Ze streek haar haar glad, zette wat ze dacht dat een broeierige glimlach was op en deed de deur open.

Hij was prachtig. Heel even zag ze in het binnenstromende, zomerse zonlicht alleen hem, lang en slank, zijn golvende, dikke blonde haar, een serieuze mond die hem de uitstraling gaf van een dichter of een apostel. Voor zover ze daartoe in staat was, hield ze van hem.

‘Brian. Wat aardig dat je even langskomt.’ Haar glimlach verdween onmiddellijk toen ze de twee mannen achter hem zag. ‘Heb je een roedel tegenwoordig, Bri?’

Hij was niet in de stemming voor grappen. Hij kookte van woede omdat hij gedwongen werd Jane weer te zien en legde het leeuwendeel van de schuld daarvoor bij zijn manager en zijn verloofde. Nu hij er was, was hij van plan er zo snel mogelijk weer vandoor te gaan.

‘Johnno ken je nog wel.’ Brian stapte naar binnen. De lucht van gin, zweet en het bakvet van het avondeten van gisteren deed hem op een ongemakkelijke manier aan zijn eigen jeugd denken.

‘Tuurlijk.’ Jane knikte vluchtig naar de lange, slungelige bassist. Hij droeg een diamanten ring om zijn pink en had een donkere, pluizige baard. ‘Zo, we hebben het helemaal gemaakt, hè Johnno.’

Hij keek vluchtig de sjofele flat rond. ‘Sommigen van ons wel.’

‘Dit is Pete Page, onze manager.’

‘Juffrouw Palmer.’ Pete – glad, een jaar of dertig – bood haar een witgetande glimlach en een gemanicuurde hand.

‘Ik heb alles over je gehoord.’ Ze legde haar hand in de zijne, met de rug naar boven, een uitnodiging om hem naar zijn lippen te brengen. Hij liet hem los. ‘Je hebt sterren van onze jongens gemaakt.’

‘Ik heb een paar deuren geopend.’

‘Optreden voor de koningin, spelen op tv. Ze hebben een nieuw album in de hitlijsten en er komt een grote Amerikaanse tour aan.’ Ze keek om naar Brian. Zijn haar kwam bijna op zijn schouders. Zijn ge-

zicht was mager, bleek en gevoelig. Reproducties ervan sierden de muren van tienerkamers aan beide zijden van de Atlantische Oceaan, terwijl zijn tweede album, *Complete Devastation*, omhoogschoot in de hitlijsten. ‘Je hebt alles wat je wilde.’

Hij verdomde het om zich schuldig te voelen omdat hij iets had gemaakt van zijn leven. ‘Klopt.’

‘Sommigen van ons krijgen zelfs meer dan ze willen.’ Ze gooide haar lange haar naar achteren. De verf op de bungelende gouden ballen die ze in haar oren droeg was beschadigd en aan het afbladderen. Ze glimlachte weer, poseerde even. Ze was vierentwintig, een jaar ouder dan Brian, en vond dat ze wereldwijzer was. ‘Ik zou jullie graag thee aanbieden, maar ik had geen heel gezelschap verwacht.’

‘We komen niet voor thee.’ Brian stak zijn handen in de wijde zakken van zijn laaghangende spijkerbroek. De chagrijnige uitdrukking die hij de hele rit hierheen op zijn gezicht had gehad was verhard. Goed, hij was jong, maar hij was door zijn jeugd taai geworden. Hij was niet van plan zich door deze ouwe, in gin gedrenkte vrouw in de problemen te laten brengen. ‘Ik heb de politie dit keer niet gebeld, Jane. Vanwege vroeger. Maar geloof me, als je blijft bellen, blijft schrijven met al die dreigementen en chantage, dan doe ik dat wel.’

De dikke zwarte lijnen rond haar ogen vernauwden zich. ‘Als je de smerissen op me af wilt sturen, dan ga je je gang maar, knul. Dan zullen we eens zien wat al die kleine fans van je en hun conservatieve ouders ervan vinden als ze lezen dat je me zwanger hebt gemaakt. Dat je mij en je arme dochtertje in de steek hebt gelaten, terwijl jij zwemt in het geld en het ervan neemt. Hoe zou dat overkomen, meneer Page? Dacht je dat je dan nog een koninklijk optreden voor Bri en zijn jongens kan regelen?’

‘Juffrouw Palmer.’ Petes stem klonk soepel en kalm. Hij had al urenlang alle ins en outs van de situatie overdacht. Een blik, en hij had geweten dat hij zijn tijd had verspild. Geld, dat zou de oplossing zijn. ‘U wilt uw persoonlijke aangelegenheden vast niet ventileren in de pers. En ik vind ook niet dat u moet impliceren dat er sprake is van verlating, terwijl dat niet zo is.’

‘Ooo. Is hij je manager, Brian, of je advocaat, verdomme?’

‘Je was niet zwanger toen ik bij je wegging.’

‘Ik wist niet dat ik zwanger was!’ schreeuwde ze en ze greep Brian bij zijn zwartleren vest. ‘Pas twee maanden later wist ik het zeker. Toen was

je al weg. Ik wist niet waar je zat. Ik had het weg kunnen laten halen.’ Ze klampte zich steviger aan hem vast toen Brian haar vingers los begon te wrikken. ‘Ik ken mensen die het voor me hadden kunnen regelen, maar ik was bang, banger dáárvoor dan om het kind te krijgen.’

‘Oké, ze heeft een kind gebaar.’ Johnno ging op de armleuning van een stoel zitten en stak een Gauloise op met een zware gouden aansteker. In de afgelopen twee jaar had hij wel kunnen wennen aan dure gewoontes. ‘Dat wil nog niet zeggen dat het van jou is, Bri.’

‘Het is wel van hem, vuile flikker.’

‘Zo, zo.’ Johnno, niet van zijn stuk gebracht, nam een trekje van zijn sigaret en blies de rook zachtjes maar recht in haar gezicht. ‘Je bent wel een dame, hè?’

‘Hou je in, Johnno.’ De stem van Pete bleef zacht en kalm. ‘Juffrouw Palmer, we zijn hier om deze hele toestand in alle rust te regelen.’

En dat, dacht ze, was haar troefkaart. ‘Dat zal best, dat jullie het stil willen houden. Je weet best dat ik destijds met niemand anders naar bed ben geweest, Brian.’ Ze leunde tegen hem aan, liet haar borsten plat tegen zijn borst drukken. ‘Je herinnert je die kerstdag nog wel, de laatste kerst dat we samen waren. We werden high en draaiden een beetje door. We gebruikten nooit iets. Emma wordt in september drie.’

Hij herinnerde het zich, hoewel hij wenste dat dat niet zo was. Hij was destijds negentien en vol muziek en woede. Iemand had cocaïne meegenomen en nadat hij voor de eerste keer een snuif had genomen, voelde hij zich een volbloed dekhengst. Huiverend van verlangen om te neuken.

‘Dus je hebt een kind gekregen en je denkt dat ze van mij is. Waarom vertel je me nu dan pas over haar?’

‘Ik zei toch dat ik eerst niet wist waar je zat.’ Jane maakte haar lippen vochtig en wenste dat ze nog een borrel had genomen. Ze dacht niet dat het slim zou zijn om hem te vertellen dat ze er wel van had genoten om een tijdje de martelares uit te hangen. De arme, ongehuwde moeder, helemaal alleen. En onderweg waren er wel een paar mannen geweest om de pijn te verzachten.

‘Ik had me ingeschreven voor een project dat ze hebben opgezet voor meisjes die in de problemen komen. Ik dacht dat ik haar misschien weg kon geven, je weet wel, haar laten adopteren. Maar toen ik haar had gekregen, kon ik het niet meer, omdat ze sprekend op jou leek. Ik dacht dat

je erachter zou komen als ik haar afstond en dat je dan boos op me zou worden. Ik was bang dat je me dan niet nog een kans zou geven.'

Ze begon te huilen, grote dikke tranen die haar zware make-up deden uitlopen. Ze waren nog lelijker, en verontrustender, omdat ze oprecht waren. 'Ik heb altijd geweten dat je terug zou komen, Brian. Ik hoorde je liedjes ineens op de radio, zag je posters in de platenzaak. Je was een ster aan het worden. Ik heb altijd geweten dat je het zou redden, maar, jeezus, ik wist niet dat je zo groot zou worden. Ik begon te denken...'

'Dat zal best,' mompelde Johnno.

'Ik begon te denken,' zei ze met op elkaar geklemde kaken, 'dat je het zou willen weten van je kind. Ik ging terug naar je oude flat, maar je was verhuisd en niemand wilde me vertellen waarheen. Maar ik heb elke dag aan je gedacht. Kijk maar.'

Ze pakte hem bij zijn arm en wees naar de foto's die de muren van het flatje bedekten. 'Ik heb alles uitgeknipt wat ik over je kon vinden, en heb het allemaal bewaard.'

Hij zag zichzelf tientallen keren gereproduceerd. Zijn maag keerde zich om. 'Jeezus.'

'Ik heb je platenmaatschappij gebeld en ben er zelfs heen gegaan, maar ze deden alsof ik lucht was. Ik zei tegen ze dat ik de moeder van Brian McAvoy's dochtertje was, en toen lieten ze me eruit gooien.' Ze vertelde er niet bij dat ze dronken was geweest en de receptioniste had aangevallen. 'Ik las dingen over jou en Beverly Wilson, en toen werd ik wanhopig. Ik wist dat ze niets voor je kon betekenen, niet na wat wij samen hadden. Maar ik moest je op de een of andere manier te spreken krijgen.'

'Naar Bevs flat bellen en als een idioot tekeergaan was niet de handigste manier om dat aan te pakken.'

'Ik moest met je praten, zorgen dat je naar me luisterde. Je weet niet hoe het is, Bri, om je de hele tijd zorgen te maken of je de huur wel kunt betalen, of je genoeg eten in huis hebt. Ik kan geen mooie jurken meer kopen of 's avonds uitgaan.'

'Ben je op geld uit?'

Ze aarzelde net even te lang. 'Ik wil jou, Bri. Dat heb ik altijd gewild.'

Johnno drukte zijn sigaret uit in de pot van een plastic plant. 'Weet je, Bri, er wordt wel een hoop geluld over dat kind, maar ik zie nergens een spoor van haar.' Hij stond op en schudde, in een gewoontegebaar, zijn

glanzende donkere haardos naar achteren. ‘Klaar om ’m te smeren?’

Jane wierp hem een vuile blik toe. ‘Emma is in de slaapkamer. En ik wil niet dat jullie daar met z’n allen naar binnen stormen. Dit is iets tussen Brian en mij.’

Johnno grijnsde naar haar. ‘Je hebt altijd je beste werk gedaan in de slaapkamer, of niet, schatje?’ Ze bleven elkaar even aankijken, de walging die ze altijd voor elkaar hadden gevoeld duidelijk zichtbaar. ‘Bri, ze was ooit een eerste klas hoer, maar nu is ze van de tweede garnituur. Kunnen we gaan?’

‘Vuile homo.’ Jane sprong op hem af voor Brian haar bij haar middel greep. ‘Je zou nog niet weten wat je met een echte vrouw moest doen als ze je in je lul beet.’

Hij bleef grijnzen maar zijn blik werd kil. ‘Wou je het proberen, liefje?’

‘Jij zorgt er wel voor dat de dingen soepeltjes verlopen, Johnno,’ mopperde Brian terwijl hij Jane in zijn armen omdraaide. ‘Je zei dat deze toestand om mij ging, dus laten we het dan bij mij houden. Ik kijk wel even naar dat meisje.’

‘Die twee niet.’ Ze keek Johnno dreigend aan en hij haalde zijn schouders op en pakte nog een sigaret. ‘Alleen jij. Ik wil het privé houden.’

‘Prima. Jullie wachten hier.’ Met zijn hand op Janes arm liepen ze naar de slaapkamer. Die was leeg. ‘Ik ben je spelletjes zat, Jane.’

‘Ze heeft zich verstopt. Ze is overstuur geraakt van al die mensen, dat is alles. Emma! Kom hier, bij je moeder. Nu meteen.’ Jane liet zich naast het bed op haar knieën vallen, krabbelde vervolgens overeind om de krappe kast te doorzoeken. ‘Ze zit waarschijnlijk op de plee.’ Ze liep haastig de kamer uit, trok in de gang een deur open.

‘Brian.’ Johnno gebaarde vanuit de deuropening van de keuken. ‘Er is hier iets wat je misschien wel wilt zien.’ Hij hief een glas en proostte naar Jane. ‘Je vindt het toch niet erg dat ik een borrel neem, hè schatje? De fles was open.’ Hij wees met de duim van zijn vrije hand naar het kastje onder de gootsteen.

De verschaalde lucht was scherp daar, oude drank, rottend afval, beschimmelde lappen. Brians schoenen kleefden aan het linoleum toen hij door de keuken naar het kastje liep. Hij ging op zijn hurken zitten, trok het deurtje open en tuurde naar binnen.

Hij kon het meisje niet goed zien, alleen dat ze in elkaar gedoken in de

hoek zat, haar blonde haar voor haar ogen en met iets zwarts in haar armen geklemd. Hij voelde zijn maag omkeren, maar probeerde te glimlachen.

‘Hallo daar.’

Emma begroef haar gezicht in het pluizige zwarte bundeltje dat ze vasthield.

‘Akelig mormel. Ik zal je leren om je zo voor me te verstoppen.’ Jane wilde haar vastgrijpen maar een blik van Brian hield haar tegen. Hij stak een hand uit en glimlachte opnieuw.

‘Ik denk niet dat ik erbij pas. Zou je het erg vinden om er even uit te komen?’ Hij zag haar ogen boven haar gevouwen armen uit komen. ‘Niemand zal je pijn doen.’

Hij had een fijne stem, vond Emma, zacht en mooi als muziek. Hij glimlachte naar haar. Het licht viel door het keukenraam op zijn blonde haar, waardoor het ging glanzen. Net het haar van een engel. Ze giechelde en kwam het kastje uit.

Haar nieuwe jurk was helemaal vies. Haar blonde krullen waren vochtig geworden omdat het lekte onder de gootsteen. Ze glimlachte, liet haar kleine witte tandjes zien met de scheve snijtand. Brian liet zijn tong over een vergelijkbare tand in zijn eigen mond glijden. Toen haar lippen zich krulden, knipoogde er een kuiltje in haar linkermondhoek, precies zoals bij hem. Ogen zo diep en blauw als de zijne staarden hem aan.

‘Ik had haar heel mooi opgetut.’ Er klonk nu iets jengeligs in Janes stem. Het water liep haar in de mond bij de geur van gin, maar ze durfde geen glas in te schenken. ‘En ik heb nog tegen haar gezegd dat het belangrijk was dat ze netjes bleef. Heb ik niet gezegd dat je netjes moest blijven, Emma? Ik knap haar wel even op.’ Ze greep Emma zo hard bij haar arm dat het meisje opschrok.

‘Laat haar met rust.’

‘Ik wilde alleen maar...’

‘Laat haar met rust,’ herhaalde Brian, zijn stem vlak, dof en dreigend. Hij keek Emma nog steeds aan, anders was ze misschien gauw weer onder de gootsteen gedoken. Zijn kind. Even kon hij alleen maar naar haar blijven staren, licht in zijn hoofd en met een zwaar gevoel in zijn maag. ‘Hallo, Emma.’ Er klonk nu iets liefs in zijn stem, waar vrouwen verliefd op werden. ‘Wat heb je daar?’

‘Charlie. Mijn hondje.’ Ze hield het knuffelbeest omhoog zodat Brian het kon bekijken.

‘Wat een mooi hondje.’ Hij had de neiging haar aan te raken, met zijn hand over haar huid te strijken, maar hij hield zich in. ‘Weet je wie ik ben?’

‘Van de foto’s.’ Te jong om impulsen te onderdrukken strekte ze haar hand uit om zijn gezicht aan te raken. ‘Mooi.’

Johnno lachte en nam nog een slok gin. ‘Laat dat maar aan een vrouwtje over.’

Brian negeerde hem en trok speels aan Emma’s vochtige krullen. ‘Jij bent ook mooi.’

Hij kletste maar wat tegen haar, terwijl hij haar zorgvuldig opnam. Zijn knieën waren net gelei, en zijn maag verstrakte en ontspande als vingers die knipten op de maat van muziek. De kuiltjes in haar wangen werden dieper als ze lachte. Het was alsof hij naar zichzelf keek. Het was makkelijker geweest om het te ontkennen, en het was een stuk beter uitgekomen, maar het was onmogelijk. Of het nu de bedoeling was geweest of niet, hij had haar gemaakt. Maar die acceptatie betekende niet dat hij wist wat hij ermee moest.

Hij kwam overeind en draaide zich om naar Pete. ‘We moesten maar eens gaan repeteren.’

‘Ga je weg?’ Jane rende naar voren om hem de weg te versperren. ‘Zomaar? Je hoeft maar naar haar te kijken om te zien dat het waar is.’

‘Ik weet wat ik zie.’ Hij voelde een knagend schuldgevoel toen Emma stiekem weer naar het kastje kroop. ‘Ik heb tijd nodig om na te denken.’

‘Nee, nee! Je neemt straks gewoon weer de benen, net als eerst. Je denkt alleen maar aan jezelf, zoals altijd. Aan wat het beste is voor Brian, wat het beste is voor Brians carrière. Ik laat me niet meer aan de kant schuiven.’ Hij was bijna bij de deur toen ze Emma oppakte en achter hem aan rende. ‘Als je weggaat, dan maak ik mezelf van kant.’

Hij bleef lang genoeg staan om om te kijken. Het was een bekend refrain. Hij had het op muziek kunnen zetten. ‘Dat werkt al een hele tijd niet meer.’

‘En haar ook.’ Wanhopig gooide ze het dreigement eruit, en liet het daarna in de lucht hangen terwijl ze er allebei bij stilstonden. Haar greep om Emma’s middel werd steeds strakker, tot het meisje begon te gillen.

Hij voelde paniek opkomen toen het gekrijs van het kind, van zijn kind, tegen de muren kaatste. ‘Laat haar gaan, Jane. Je doet haar pijn.’

‘Wat kan jou dat schelen?’ Jane snikte inmiddels, haar stem werd steeds hoger en overstemde die van haar dochtertje. ‘Jij laat ons in de steek.’

‘Nee, dat doe ik helemaal niet. Ik heb alleen tijd nodig om hierover na te denken.’

‘Je hebt tijd nodig zodat die chique manager van je een verhaal kan verzinnen, bedoel je.’ Ze ademde jachtig, hield de worstelende Emma met beide armen in bedwang. ‘Je gaat me fatsoenlijk behandelen, Brian.’

Zijn handen waren langs zijn zij tot vuisten gebald. ‘Zet haar neer.’

‘Ik maak haar dood.’ Ze zei het kalmer dit keer, nu ze zich erop geconcentreerd had. ‘Ik snij haar keel door, ik zweer het je, en daarna die van mezelf. Kun je daarmee leven, Brian?’

‘Ze bluft,’ mompelde Johnno, maar het zweet stond in zijn handen.

‘Ik heb niets te verliezen. Dacht je dat ik zo wil leven? Helemaal in m’n eentje zo’n mormel grootbrengen, terwijl de burens over me roddelen? Nooit meer uit kunnen gaan en een beetje lol trappen? Denk daar maar eens over na, Bri, denk maar eens na over wat de kranten zullen doen als ik ze bel met dit verhaal. Ik zal ze alles eens haarfijn vertellen voor ik ons allebei van kant maak.’

‘Juffrouw Palmer.’ Pete hield een sussende hand omhoog. ‘Ik geef u mijn woord dat we een regeling kunnen treffen waar iedereen tevreden mee zal zijn.’

‘Laat Johnno Emma meenemen naar de keuken, Jane. Dan praten we daarna verder.’ Brian zette voorzichtig een stap in haar richting. ‘We bedenken wel een manier om te doen wat voor iedereen het beste is.’

‘Ik wil alleen maar dat je terugkomt.’

‘Ik ga nergens heen.’ Hij zette zich schrap en zag dat haar armen ontspannen. ‘We gaan praten.’ Hij gaf een kort knikje naar Johnno. ‘We nemen alles rustig door. Kom, dan gaan we even zitten.’

Johnno bevrijdde het meisje met tegenzin uit de greep van haar moeder. Kraakhelder als hij zelf was, haalde hij zijn neus een beetje op bij de vuiligheid waar het kind onder de gootsteen in had gezeten, maar hij droeg haar de keuken in. Toen ze bleef huilen, ging hij zitten met Emma op zijn schoot en aaide hij haar over haar bol.

‘Kom, lieverd, stil maar. Johnno zal zorgen dat je niks naars overkomt.’ Hij wiegde haar heen en weer, probeerde te bedenken wat zijn moeder had gedaan. ‘Wil je een koekje?’

Met vochtige ogen, hikkend, knikte ze.

Hij wiegde haar nog wat. Onder de tranen en het vuil was het best een leuk ding, zag hij. En een McAvoy, gaf hij met een zucht toe. Overduidelijk een McAvoy.

Toen glimlachte ze, en ze wees naar een hoog kastje.

Een half uur later hadden ze het bord vol koekjes en de zoete thee die hij had gezet bijna op. Brian keek naar ze vanuit de deuropening van de keuken, terwijl Johnno rare bekken trok om Emma aan het giechelen te maken. Als je in de penarie zat, dacht Brian, kon je altijd op Johnno bouwen.

Brian liep de keuken in en haalde zijn hand door het haar van zijn dochtertje. ‘Emma, wil je een ritje maken in mijn auto?’

Ze likte de kruimels van haar lippen. ‘Samen met Johnno?’

‘Ja, samen met Johnno.’

‘Ik ben een hit.’ Johnno stopte het laatste koekje in zijn mond.

‘Ik zou graag willen dat je bij me komt wonen, Emma, in mijn nieuwe huis.’

‘Bri...’

Hij snoerde Johnno met een opgestoken hand de mond. ‘Het is een heel mooi huis, en je kunt je eigen kamer krijgen.’

‘Moet het?’

‘Ik ben je pa, Emma, en ik zou het fijn vinden als je bij me woonde. Je kunt het proberen, en als je het niet leuk vindt, dan verzinnen we iets anders.’

Emma nam hem zorgvuldig op, haar volle onderlip pruilend naar voren gestoken. Ze was gewend aan zijn gezicht, maar het was op de een of andere manier anders dan op de foto’s. Ze wist niet waarom en het kon haar ook niet schelen. Zijn stem gaf haar een fijn gevoel, het gevoel dat ze veilig was.

‘Komt mijn mama ook mee?’

‘Nee.’

Haar ogen werden vochtig, maar ze pakte haar versleten zwarte knuffelhond op en drukte die stevig tegen zich aan. ‘En Charlie?’

‘Tuurlijk.’ Brian stak zijn armen uit en tilde haar op.

‘Ik hoop dat je weet wat je doet, kerel.’
Brian keek hem over Emma’s hoofd heen aan. ‘Ik ook.’